

“Ara no ens plantejem guanyar unes eleccions sinó guanyar la llibertat”

El nou secretari d'organització de Convergència, Josep Rull (Terrassa, Vallès Occidental, 1968), explica l'estratègia per a eixamplar la majoria social a favor d'un estat propi.

Convergència Democràtica de Catalunya ha apostat per l'Estat propi i la independència?

—És que és igual. Tanmateix, emfasitzem el concepte d'estat propi perquè és l'instrument que ens ha de permetre de garantir la pervivència d'un projecte d'identitat, un projecte social, el projecte nacional de Catalunya. El concepte *independència*, en aquests moments, és molt relatiu: Grècia, per exemple, no fa l'efecte de ser un estat independent. En un món cada vegada més interdependent, nosaltres preferim utilitzar el concepte clàssic, que és el que evoluciona, d'*estat propi*. Per a entendre'ns, volem els mateixos instruments d'autogovern i la mateixa sobirania que tenen la resta de nacions lliures del món. La definició bàsica d'estat propi és tenir subjectivitat internacional. Per tant, ser en primera línia del concert de les nacions i dels estats.

—Independentista us sembla una definició reduccionista?

—Sí, nosaltres ens ratifiquem en la idea que som nacionalistes, perquè el nostre objectiu és la plenitud nacional de Catalunya en tots els ordres i, per a nosaltres, l'estat propi és un instrument. No tindria sentit un estat català sense llengua pròpia, sense identitat, sense nació. Sempre hem volgut posar èmfasi no en l'estat sinó en la nació. Quan no dèiem que l'objectiu havia de ser l'estat propi, no ens definíem com a plurinacionalistes. Ara tampoc no té sentit que ens definim com a independentistes. Des de l'any 74 fins ara

ens hem definit com a nacionalistes, perquè l'eix de gravetat, per a nosaltres, és la nació, que en definitiva són les persones. La nació és l'objectiu en si mateix. L'estat és un instrument al servei de la nació.

—És una fórmula per a continuar tenint sentit com a partit l'endemà de la independència?

—Podria tenir aquesta lògica. La nació s'ha de treballar sempre. I aquest projecte de benestar, de progrés i d'inclusió, també. Per a nosaltres és, en aquest moment, la millor eina per a garantir aquesta idea de plenitud nacional. És condició necessària? Per a nosaltres, en aquest moment, sí. És condició suficient? No. S'ha de continuar treballant. El nacionalisme cívic i democràtic—aquest patriotisme democràtic—és bo que continuï existint.

—Sempre us definiu “gradualistes”. No poseu data per a l'estat propi?

—No. En aquests moments, el nostre objectiu és construir la majoria social per a la plena sobirania. Primer: som una nació. Les nacions tenen dret a decidir per elles mateixes. El dret de decidir és un dret radicalment democràtic que necessita configurar majories. La nostra prioritat després d'aquest congrés és treballar per a aconseguir aquesta majoria social: explicar als nostres ciutadans que no és que sigui la millor opció, sinó que és l'única opció, en aquests moments, per a garantir que allò que som es pugui mantenir en el temps. Ha estat una

JORDI PLAY

certa conseqüència lògica de la sentència del Tribunal Constitucional. La via d'un estat espanyol que ens pugui reconèixer, que ens pugui emparar, desapareix i, per tant, hem d'obrir una nova via. Aquest és el procés gradual. A cada pas que fem hem de construir una amplíssima majoria. Ens hem fixat un primer objectiu, que és el concert econòmic. Hem detectat que hi ha aquesta majoria amplíssima al voltant d'aquest objectiu.

—El president Mas ha dit que ell ha de liderar aquesta negociació sobre el pacte fiscal, ha de fer “la sensació que l'acord és possible” i si això no passa “parlarem d'uns altres escenaris”. Quins poden ser, si la negociació no reïx?

—Nosaltres fixem la prioritat en el concert econòmic i encetarem aquesta negociació de la manera més honesta i més lleial. El nostre objectiu és aconseguir un pacte amb l'estat per a tenir la recaptació íntegra dels tributs que paguen els catalans. Si això no és

possible, el mateix president Mas ha fixat l'objectiu de la hisenda pròpia catalana, que vol dir que nosaltres, fent un exercici de sobirania, construïrem aquesta hisenda pròpia. Es pot fer pactant o fent un exercici de sobirania. Nosaltres ho volem fer pactant. Si no, som honestos i expliquem que haurem de fer aquest exercici unilateral.

—Els actuals acords amb el PP són un pas per a aconseguir el pacte fiscal?

—Si la nostra prioritat és el pacte fiscal i el volem pactar de veritat, hem de poder parlar amb tothom. El PP és qui governa a l'estat espanyol. El mateix PP que a Euskadi i Navarra defensa el concert econòmic i que té la defensa del concert econòmic com a element essencial dels seus gens. Per què allà sí i aquí, no? El problema el té el PP, no nosaltres. En aquests moments hem començat a construir una majoria pel pacte fiscal amb Esquerra i Iniciativa. La nostra pretensió és ampliar-la al PSC i el PP. CiU, com a

partit majoritari central d'aquest país, no pot renunciar a construir majories polítiques importants al Parlament de Catalunya en tot allò que pugui. També amb el PP. Quin és el límit amb el PP? Hi ha una línia vermella amb el PP, que és el nostre projecte de plena sobirania. En el moment que ens condicionin aquesta opció, no podrà ser tingut en compte com a soci.

—En el moment que us condicionin l'aposta per l'estat propi?

—Exacte, que considerin que és incompatible amb la nostra gestió del dia a dia. Una cosa és la nostra visió estratègica i una altra la gestió del dia a dia amb les armes de què disposem.

—Els acords amb el PP són tàctics i l'estat propi, l'estratègia?

—Sí, són tàctics. La diferència que hi ha entre l'actualitat i l'any 2000 és que el 2000 Convergència confonia sovint tàctica i estratègia. La tàctica es menjava l'estratègia. Ara, en la mesura que tenim una estratègia molt ben definida, ens és relativament fàcil

de separar el llarg recorregut del dia a dia. Seria una irresponsabilitat que renunciéssim al govern del dia a dia i aquí sí que utilitzarem el soci que sigui més adequat.

—Creieu que podeu arrossegar el PP al costat favorable al concert?

—Hi treballarem. Sabem que és complicat. Si no ens en sortim, haurem de configurar una majoria més reduïda, però ens en sortirem perquè la majoria social pel pacte fiscal ja hi és. Per això és el primer objectiu que hem triat. El que és paradoxal és que hi hagi més majoria favorable al pacte fiscal a la societat que no al Parlament. Qui han de fer la reflexió a fons són el PSC i el PP, que són les dues opcions que es miren aquest pas endavant amb més dubtes.

—El lehendakari Patxi López, representant del PSOE que governa amb el PP al País Basc i allà gestiona el concert econòmic, s'ha declarat contrari a un concert econòmic per a Catalunya.

—És un exercici de cinisme sense precedents, el del lehendakari Patxi López. Aquell instrument que li permet al País Basc de tenir la meitat de desocupats que Catalunya —o que la mitjana dels Països Catalans—, aquell instrument que ha demostrat ser vàlid per a ells, no està disposat que el comparteixin uns altres. Pel cap baix, és un exercici de cinisme polític.

—La majoria dels delegats de CDC al 16è Congrés també era escèptica respecte al pacte fiscal, segons el retrat del delegat que va fer Oriol Pujol. Un 64% considera que no s'aconseguirà. El militant convergent és com aquell aficionat del Barça de l'era Núñez?

—Hi torno a insistir. Per a canviar de fase, hem d'exhaurir a fons la fase anterior, perquè ens hem de carregar en cada moment de molta legitimitat. Aquesta serà una transició en la qual en un determinat moment haurem de gestionar un conflicte de legitimitats democràtiques. A l'hora de plantejar-lo necessitem estar molt carregats d'arguments perquè això ens permeti de penetrar amb molta solidesa en el conjunt del país, que vol dir Osona però també l'Hospitalet; vol dir la Noguera però també Cornellà. Cada fase que fem ha de ser conseqüència d'haver explorat la fase anterior. Per a afrontar aquest

procés, si al final es produeix aquest conflicte de legitimitats, hem d'acreditar que la primera part de la negociació s'ha dut a terme amb la màxima intensitat i la màxima honestedat.

—**És a dir, que, per aconseguir la majoria social en aquelles comarques menys receptives al trencament amb Espanya, us heu de carregar de raons?**

—Sí. Quan fem aquest pas de dir que l'objectiu és l'estat propi? Quan nosaltres acreditem, constatem, que la via anterior és radicalment tancada: vam iniciar un procés, també un procés honest, per a aprovar un Estatut, que va tenir una majoria amplíssima en primera instància al Parlament de Catalunya; que el vam negociar; que va ser avalat pel poble de Catalunya, i tanmateix va ser retallat, trepitjat, pel Tribunal Constitucional. És a partir d'aquest moment que veiem que ja hem explorat l'altra via i ara hem de començar aquesta. Amb una diferència substancial: o agafem el camí de la plena sobirania o el projecte de Catalunya com a identitat i com a projecte propi de benestar no és viable. També explicarem que el nostre sobiranisme lliga amb la idea de justícia social. Aquesta és la idea més potent que ha sortit del congrés. Hi ha zones de Catalunya refractàries a aquest plantejament, però cada vegada menys, perquè la gent veu que o agafem la llibertat o no hi ha futur.

—**Arguments econòmics?**

—Els arguments econòmics hi pesen però amb arguments econòmics no en tenim prou. Hem de continuar aspirant a construir un imaginari col·lectiu que integri tothom, un objectiu en el qual Catalunya ha estat excel·lent. No podem renunciar al projecte comú de la nació catalana, més enllà de les dificultats econòmiques. Si no es podria produir la paradoxa que, en el moment que no hi ha dificultats econòmiques, no tingui sentit la sobirania. La sobirania sempre té sentit.

—**Amb les retallades del govern, serà creïble el vostre missatge de justícia social?**

—La més gran retallada que patim els catalans, crisi econòmica a banda, són els impostos que paguem i ja no tornen. Si poguéssim retenir una part molt important dels recursos que generem, no hauríem de fer les retallades. Ens podrí-

em pagar de sobres el nostre estat del benestar. La gran retallada és el dèficit fiscal. Volem el concert econòmic per a blindar l'estat del benestar i per a impedir que el poble de Catalunya pateixi com pateix: famílies desnonades amb uns serveis socials col·lapsats, amb dificultat per a atorgar beques, tensions en determinats àmbits del nostre sistema sanitari. Aquesta és la nostra prioritat.

—**L'aposta per l'estat propi us portarà problemes amb Unió Democràtica de Catalunya?**

—No, perquè hi ha tant camí comú a recórrer plegats que la fixació de l'objectiu final no hi interferirà. En aquests moments, tots dos tenim clar que ens cal la independència fiscal. És una expressió que feia servir Josep Antoni Duran i Lleida mateix en la campanya electoral: proper objectiu, independència fiscal.

—**Preferiríeu una Unió més sobiranista?**

—Des de la nostra perspectiva, Unió té unes bases molt sòlides en aquest sentit. És un partit nacionalista, que sempre ha apostat per la sobirania i

que ha fet una aposta confederal. La confederació es basa en la plena sobirania: després de la decideixes, la comparteixes, la gestiones. No m'atreveria a qüestionar ni un segon el compromís nacional d'Unió Democràtica.

—**Va ser complicat d'introduir la referència a l'estat propi a la ponència política de Convergència?**

—No. Hi va haver una síntesi. La gran virtut d'aquest congrés és que no és un plantejament unilateral de la direcció del partit, sinó que en la redacció final de la ponència hi ha un esforç de síntesi entre allò que havia plantejat la ponència i allò que van aportar els delegats. És un congrés molt reeixit perquè el conjunt dels delegats ha estat molt directament protagonista d'aquest procés.

—**Com a secretari d'organització, quin és el vostre principal objectiu?**

—Muscular el partit davant l'esce-nari imminent d'exercir el dret de decidir. Segon, reforçar l'instrument del partit per a guanyar aquesta majoria social. Per tant, activem tota la nostra militància, tots els nostres regidors, tots els nostres caps de llista i diputats amb l'objectiu únic d'eixamplar aquesta majoria social.

—**Sobretot a l'àrea metropolitana de Barcelona?**

—Sí, i per això farem un plantejament asimètric. No explicarem el mateix ni amb la mateixa intensitat ni els mateixos accents al Bages que a l'Hospitalet, al Pallars Sobirà que al Vallès Occidental. Utilitzarem arguments diferents i hi haurà llocs on farem un sobre-esforç, sobretot per a convèncer que sobirania és progrés social. Ens abocarem a guanyar els carrers i les places.

—**Ho teniu més bé ara que el PSC ha patit una davallada electoral?**

—L'opció prioritària seria que el PSC també apostés per la sobirania. Ara que les eleccions són llunyanes, no ens plantejem guanyar unes eleccions o no; ens plantejem guanyar la llibertat. I a l'hora de guanyar la llibertat necessites tothom, el màxim nombre de gent. Des de CiU farem una política molt oberta, molt poc partidària -en el sentit pitjor del terme-, més que de partit polític, de partit-moviment.

Alex Milian

“No qüestionaria ni un segon el compromís nacional d'Unió Democràtica”